

У кімнаті було темно, і Макс бачив тільки екран планшета. Він грав шість годин поспіль. Рівно стільки часу знадобилося його батькам, щоб переїхати з міста до села.

Макс був не великий хлопчик і не малий. Він сидів у темній кімнаті не тому, що сонце сіло за горизонт і настав вечір, а тому, що він не хотів відчиняти віконниці. Темрява була штучною. Зовні долинав скрекіт тисяч цикад, і крізь шпарини вікон просочувалися промені яскраво-білого сонця. Вітер хлопав дерев'яними рамами.

На екрані планшета сині, червоні й зелені птахи голосно лаялися й наливалися люттю. Вони жваво забиралися на величезну рогатку й вибухали, стикаючись із крижкими будівлями, які розсипалися прями-сінько на голови зеленим свиням. Свині розчинялися в повітрі з приємним лясканням, птахи тріумфували. З нового рівня повторювалося все спочатку.

Зовні долинуло тихе гарчання, ніби вулицею проїхав мопед.

Мурахи прокопували вхід до кухні. Цвіркуни намагалися перецвірчати цикад. Голодний кіт нявчав. Батьки носили коробки з речами й плюхали їх на газон.

— Максе, — ласкаво покликала мама. — Допоможи нам, будь ласка, розібратися з твоїми речами.

Тиша. Наступна свиня з уханням і улюлюканням вибухнула в повітрі й підірвала шалаш, збудований з бамбука й динаміту.

— Максиме, негайно спускайся у двір і забери свої речі! — гукнув батько.

У його голосі завжди звучали смішинки, тому Макс проігнорував і цей заклик.

Макс переїхав з міста до села.

Будинок був порожній. Без меблів, чашок і тарілок. Останні, перекладені рушниками, підстрибували від нетерплячки в коробках.

І хоч минуло лише пів дня з моменту, коли він лишив місто, Максіві бракувало цілої купи речей та деяких людей: плюшевого жирафа, телевізора,

друзів, бабусі Алевтини й навіть галасливої тітки Марусі — морозивниці з парку. Вона ж бо знала, яке морозиво він любить. Пломбір у шоколаді! А тут, у селі, навіть кіоску немає.

У кімнаті було темно, тихо і прохолодно, наче в печері. Макс вдивлявся в екран планшета, і світ навколо припиняв існувати.

На нього чекали великі зміни, і не лише чекали, але наступали на п'яти, смикали за відстовбурчені вуха й куйовдили кучеряву шевелюру.

Тиждень тому Макс сперечався з мамою щодо переїзду.

— Не хочу до села!

— Але ж, Максимусе, у тебе буде купа нових друзів, та й поміж природи жити дуже корисно!

Оця користь — найостанніше, що може вмовити хлопчика змінити свою думку.

— Крім того, — додала мама, — у тебе буде власна собака. Її звати Роза, вона живе поруч із будинком.

На мить Макс засумнівався, чи треба пручатися, але згадавши, що втрачає навіть пломбір у шоколаді, він знову був певен: ідея з переїздом геть невдала.

— Мені не потрібна собака, — сказав він. — Я хочу новий планшет, та й годі!

— Але ж природа...

— Природа нудна й зовсім нецікава! — хлопчик гримнув дверима своєї кімнати.

Але тепер він сидів у чужій порожній кімнаті у цілковитій темряві і зовсім один.

«Життя — складна штука, коли ти малий, — подумав він. — Дорослі вда-

ють, що знають, як тобі буде краще. А тебе ніхто не слухає».

— Звідси видно море! — сказала мама, відчиняючи балконні двері нової Максимової кімнати.

— Ми їдемо по морозиво й томати. Хочеш з нами?

Макс похитав головою.

Мама піджала губи.

— Тоді хоч піди познайомся з Розою.

— Нікуди вона не дінеться, — відмахнувся хлопчик.

За хвилину він почув, як загудів мотор машини, загавкала собака. Макс вмоствився на підлозі, бо меблів іще не було, підклав подушку під спину й приготувався добивати злісних зелених свиней.

Але екран мигнув та згас.

Не було ані кудакання, ані малюнків зі злими пташками. Якщо немає гри, то немає й перемоги.

З вулиці долинуло нявкання та собачий рик. Не підводячись, Макс пошукав очима зарядне для планшета, але його ніде не було. Макс похолов. Схопився на ноги. Перетрусив наплічник. Увесь його вміст розсипався підлогою: шоколадка, навушники, зошит та олівець, книжка про собаку, яку дала йому бабуся на прощання... Зарядного не було.

Сільський будинок був наповнений власними звуками: цоканням годинника з дерев'яним птахом, який вистрибував щогодини, поскрипуванням повітряного змія, що заплутався на горищі, шурхотом птахів, які стрибали по даху.

Макс вийшов надвір. Ось вони, коробки з речами. Зараз він знайде зарядку для планшета і... Цікаво, чи зберігся рівень, чи йому доведеться починати гру спочатку?

На білому камені, яким було вислано подвір'я, лежала Роза. Не маленька, як пекінес. Не велика, як вівчарка. Саме така, як треба.

Вона була кудлата, тому що її давно ніхто не вичісував. А секунду тому вона спала, й лапи її ледь помітно тремтіли, ніби уві сні вона намагалася зловити кішку. Роза була задерикувато-потворною.

Макс кинув оком на собаку, але йому конче треба було знайти зарядне, тому він не виявив жодного інтересу до Рози, а вона, навпаки, побачивши хлопчика, миттєво підхопилася, струснулася й зникла за рогом. І не визирала.

— Собако? — покликав Макс. — Виходь.

Тепер йому конче треба було з нею познайомитися.

— Розо? — невпевнено покликав він.

Але відповіддю йому була тиша.

Макс завернув за ріг, де сховалася собака, але побачив лише коробки з кухонним приладдям.

«Що ж, не дуже-то й потрібно», — подумав Макс і відкрив першу коробку. У ній були

сорочки й шорти, акуратно складені мамою. У другій коробці він знайшов книги. У третій — іграшки. Хлопчик обережно перебрав вміст кожної коробки. За десять хвилин Макс уже нетерпляче викидав речі на землю, але зарядного для планшета ніде не було.

З

Усе в саду здавалося Максіві порожнім і нудним. Малина, що стояла парканом уздовж огорожі, була заввишки з хлопчика. Він хотів подивитися, що там за парканом, і вхопився за стебло малини. Одразу ж зойкнув, відсмикнувши руку. З пальця сочилася кров.

— Дурна малина, — прошипів хлопчик. — Дурний будинок. Дурний пес. Де б він не був.

Він штовхнув камінчик і підійшов до великого лапатоного дерева зі світлим стовбуром, що місцями луснув від старості й напруги. Гілки його були вкриті довгастим світло-зеленим листям і круглими плодами, схожими на величезний зелений горох.

Макс зірвав плід, розкусив шкірку і натрапив зубами на щось тверде. Гіркота залила рот, і Макс викинув плід у куці. Молодий горіх пофарбував пальці й губи в жовтий колір.